

תת"ע 2038/08/15 - מירב שירי און נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 2038-08-15 מדינת ישראל נ' מירב שיר
תיק חיצוני: 53110067872

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקשת	מירב שירי און
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול גזר דין שניתן ביום 25.10.15, בהעדר התייצבות המבקשת, ובו הורשעה המבקשת בעבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בעת שהרכב היה בתנועה, בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, ונגזרו עליה קנס בסך 1,500 ₪, פסילה בפועל לתקופה של 30 ימים ופסילה על תנאי לתקופה של חודשיים למשך שנתיים.

טענות הצדדים

לטענת המבקשת, בשנת 2014 היא קיבלה דו"ח והגישה בקשה להישפט. בתאריך 7.3.16 קיבלה הודעת טקסט לפלאפון על כך שנשפטה שלא בפניה. לטענתה, לאחר בירור מול בית המשפט, הוכח שלא הגיע אליה זימון למשפט.

לבקשה צורף תצהיר המבקשת.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שמהמבקשת הוזמנה כדין לדיון בעניינה, אך לא התייצבה. מעבר לכך, טענה כי המבקשת ציינה כי בבירור מול בית המשפט הוכח שלא הגיע אליה זימון למשפט, אך לא צירפה כל מסמך בעניין. לפיכך, אין לה אלא להלין על עצמה.

דיון והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטול של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקשת

המבקשת לא הציגה עילה טובה לאי-התייצבותה, והסתפקה בטענה כי "לאחר בירור מול בית המשפט הוכח שלא הגיע אלי תאריך וזימון למשפט", אך זאת מבלי לצרף מסמכים התומכים בטענתה ומבלי לפרט מול מי ביררה את המידע הנ"ל.

תקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי, מדברת על חזקת המסירה, לפיה אם נשלח זימון לדיון באמצעות דואר רשום וחלפו 15 ימים מיום שנשלח הזימון, אזי קמה חזקת מסירה ואין להידרש לחתימת הנמען על אישור המסירה.

עיון באישור המסירה מעלה, כי ביום 17.6.15 נשלחה למבקשת הזמנה לדיון שנערך ביום 25.10.15, כי אישור המסירה נשלח לכתובת בנימין 6 רמת גן וחזר בציון "לא נדרש". מכאן, שהמבקשת לא הצליחה לסתור את חזקת המסירה המעוגנת בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, אלא טענה טענה בעלמא לפיה לא קיבלה לידיה את הזימון לבית המשפט, בו בזמן שנמסרה למבקשת הזמנה למשפט בדואר רשום.

למבקשת ניתן יומה בבית המשפט, אולם המבקשת מטעמים השמורים עמה בחרה שלא למשוך את דבר הדואר, ולא להתייצב לדיון, ולוותר הלכה למעשה על יומה בבית המשפט.

ב. בחינת גרימת עיוות דין

המבקשת לא העלתה בבקשתה כל טענת הגנה באשר לעיוות דין שייגרם לה באם לא יבוטל פסק הדין.

לנוכח עברה התעבורתי של המבקשת, המחזיקה ברישיון נהיגה משנת 91' ולחובתה 23 הרשעות קודמות בתעבורה, ביניהן הרשעה בגין תאונת דרכים ו-2 הרשעות חוזרות בגין שימוש בטלפון בעת שהרכב נע ללא דיבורית, לא מצאתי כי ייגרם למבקשת עיוות דין בענישה שהוטלה עליה.

בניגוד לדעת המבקשת, ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה לי כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ב' ניסן תשע"ו, 10 אפריל 2016, בהעדר הצדדים.